

fac. Îți trebuie o mare putere ca să reușești să faci să-ți placă ceea ce faci, chiar dacă inițial nu simțeați nici un fel de atracție.

— **Atunci de ce nu-ți propui singur niște partituri foarte grele?**

— Pentru că e o tentație mult mai mare să-i lași pe cei din jur să arate în ce te văd.

— **Care ar fi momentele dezvăluirii actorului Florin Zamfirescu?**

— Ce-o fi acela talent?

— **Tot de vreo două milenii se tot întrecă esteticienii și alții.**

— Numai punind întrebarea și mergând pe direcția aceasta, aș putea să fac un raționament, pe etape. Ar fi virstele...

— **Nu neapărat.**

— Din momentul când stă pe propriile lui picioare, artistul, de orice gen, are niște etape identice cu etapele vieții lui, cu accidentele acesteia... Talentul este sau nu este. Nu se pierde, nu se cîștigă. Ce este talentul? Să fie expresivitate? E importantă, dar nu-i de-ajuns. Să fie intuiție? Parcă n-ar fi de-ajuns. Un instinct bun? O puritate? Cultura? Toate la un loc? Da, cred că toate la un loc, cu condiția să mai fie încă ceva: pasiune!

— **Și Florin Zamfirescu le are pe toate acestea?**

— Cultura se formează, expresivitatea, la fel. Au etapele lor. Pasiunea nu se învață. Pasiunea este o dorință prelungită, ea există sau nu, la fel cu forța vitală. Cred că pasiunea e totul.

— **S-au văzut mulți veleitari pasionați, mai ales în meseria de actor.**

— Era firesc să spunăți asta. Dar nu pot să răspund decât că eu nu cred că există artist fără pasiune.

— **Poate mai lipsește ceva din lista aceea...**

— Probabil că mai lipsește. Oricum pasiunea este un ax fără de care nu se poate.

— **Respectă mulți oameni din breaslă?**

— Respect breasia.

— **Admiri mulți oameni din breaslă?**

— Foarte mulți.

— **Pînă la a avea și modele?**

— Da. Idolul meu, fără să-l fi cunoscut, dar știind multe despre el, este Ion Manolescu. M-a fascinat într-atît personalitatea sa și l-am urmărit atît, încît am ajuns să-l imit și aș putea înregistra la radio un text cu vocea lui. Asta nu înseamnă nimic, decît, poate, un divertisment. Iar actorul de astăzi care mă fascinează și care are definitiv un colț în inima mea este Ștefan Iordache. N-aș putea sau n-aș vrea să joc ca el, nu aș face din el un idol. Dar pentru seriozitatea lui, pentru felul în care își face meseria...

— **Scrii?**

— Nu.

— **Nu minți? Parcă ascunzi ceva.**

— Nu ascund nimic. Mi-aș dori să trăiesc foarte mult. Îmi place să trăiesc pentru că nu m-am plictisit niciodată.

**Convorbire realizată de
Florica ICHIM**

NOTE

Cărți uitate

Dintre istoriile parțiale ale teatrului nostru, scrierile de autoritate, de neînlocuit și azi, au văzut lumina tiparului, în ediții științifice, la multe decenii de la ediția princeps, două: Teodor T. Burada, *Istoria teatrului în Moldova* (1975) și Dimitrie C. Ollănescu, *Teatrul la români* (1981), aceasta din

urmă fiind o istorie a scenei valahe pînă în pragul veacului nostru. Deci, pentru Moldova și Țara Românească cei interesați au surse de autoritate, în cazul în care vor să aprofundeze evoluția scenei, pe zone.

Dar pentru Transilvania? În 1945, apăreau la Timișoara două cărți menite să se completeze reciproc: Ștefan Mărcuș, *Thalia română*, vol. I (și singurul), și Aurel Buteanu, *Teatrul românesc în Ardeal și Banat*. Prima investighează trecutul scenelor transilvane din veacul al 18-lea și pînă la Unirea cea mare; a doua se ocupă de

evoluția interbelică a Teatrului Național din Cluj (trupă, repertoriu).

O reeditare a lor se impune. Bogăția de date și fapte (mai ales pentru perioada diletantă a scenei ardelenne), iconografia, în mare parte de negăsit azi, repertoriul pe stagioni pînă în 1944 (nu avem un muzeu pentru Transilvania; cel din Arad, excelent, privește scena locală) etc., sînt, desigur, argumente în acest sens. E, în toate acestea, o sugestie avînd în vedere existența unei colecții specializate în scrieri de istorie teatrală, la Editura „Eminescu”.

I. N.